

Editorial

Ziua Domnului

Vindecarea femeii gârbove se numără printre minunile săvârșite de Mântuitorul. Femeia, care de „optsprezece ani avea un duh de neputință și era gârbovă” (v. 11), și pe care „a legat-o Satana” (v. 16), s-a vindecat de neputința ei trupească, dar și sufletească. Nu putem să nu precizăm că imediat după vindecare, Domnul este atacat indirect de cuvintele „mai marelui sinagogii”, muștrând mulțimea care venea să se vindece sâmbăta.

Am putea spune că întâmplarea nu este unică în paginile Evangheliei. În multe alte rânduri, Iisus a fost atacat de șefii spirituali ai iudeilor, din același motiv. Ar fi bine să revedem pericopa evanghelică de la Matei 12, 9; Marcu 3,1; Luca 6, 6, atunci când El a vindecat tot într-o zi de sâmbătă și tot într-o sinagogă pe un om care avea mâna uscată. După această minune, fariseii și irodianii au făcut sfat să-L piardă pe Iisus. Pentru că Mântuitorul făcea aceste vindecări mai

ales în zi de sâmbătă, adversarii Săi și-au format asupra Domnului o opinie hotărât negativă, mai ales după vindecarea orbului din naștere: „Acest Om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ține sâmbăta” (Ioan 9, 16).

Așadar, atitudinea lui Iisus față de Sabat a atras hotărârea conducătorilor iudei de a-L pierde. Spune Sf. Ioan Evanghelistul: „Pentru aceasta iudeii prigoneau pe Iisus și căutau să-L omoare, că făcea

acestea sâmbăta” (Ioan 5, 16). Vom putea înțelege, desigur, mai bine, această atitudine, dacă vom ține cont de modul în care interpretarea cazuistică dată de tradiția rabinică poruncii a IV-a din Decalog a deformat cu totul sensul odihnei de Sabat și a deturnat Legea dumnezeiască de la sensul ei original.

Tocmai această denaturare de interpretare a Legii îl face pe mai-marele sinagogii să spună că sunt de ajuns 6 zile lucrătoare pentru săvârșirea de vindecări. De aici să înțelegem că el gândea că Domnul și cei vindecați în ziua sâmbetei se făceau vinovați de o flagrantă încălcare a Legii. Ori, Mântuitorul spusese în două rânduri: „Sâmbăta a fost

făcută pentru om, iar nu omul pentru Sâmbătă” (Mc. 2, 27) sau „Fiul Omului este Domn al Sâmbetei (Mc. 2, 28). Așadar, sâmbăta nu este o piedică în calea continuării de Tatăl a lucrării Sale și, prin urmare, nu este o piedică nici în lucrarea Fiului (Ioan 5, 17).

Putem trage ușor concluzia că aceste vindecări pe care Fiul lui Dumnezeu le-a săvârșit sâmbăta au avut ca scop restaurarea poruncii a patra în înțelesul și rostul ei, voite de Dumnezeu. Astfel că Domnul, prezentându-se ca „Domn al sâmbetei”, are în vedere nu numai această restaurare, ci și schimbarea zilei săptămânale de odihnă. El are această autoritate, de a opera această schimbare. A și făcut-o, prin însuși faptul că a înviat din morți „după ce a trecut sâmbăta, când se lumina de ziua întâi a săptămânii” (Mt. 28, 1). De aceea, această zi, duminica, a fost numită de creștini încă de la început:

(continuare în pagina 2)

Cuprins

Sfântul Ierarh Nicolae, dascăl al iubirii aproapelui	2
Sfânta Filofteia	4
Poezie creștină	5
Pilda celor poftiți la cină	8
Cu noi este Dumnezeu	10
Plinirea vremii	11
Poezie pentru copii	12

Ziua Domnului

(urmare din pagina 1)

„Ziua Domnului” sau „Ziua Domnească”. Ea a fost de la început ziua cea nouă de sărbătoare a ucenicilor lui Hristos.

Epistola către Evrei a Sfântului Apostol Pavel vorbește despre duminică și o numește „o altă zi de odihnă” (Evrei 4, 8) sau „altă sărbătoare” (Evrei 4, 9). Dovezile tinerii Duminicii de către creștini, într-o continuitate neîntreruptă de la Apostoli și până azi, sunt multe și clare. Sf. Apostol Pavel dă o îndrumare credincioșilor din Corint: „În ziua întâi a săptămânii fiecare din voi să-și pună deoparte, strângând cât poate, ca să nu se facă strângerea abia atunci când voi veni” (I Cor. 16, 3); cu Sf. Ap. Luca, în cartea Faptele Apostolilor, el spune: „În ziua întâi a săptămânii, adunându-ne noi să frângem pâinea...” (F. A. 20, 6-7). Sf. Ignatie Teoforul scria în Epistola către Magnezieni: „Așadar, cei care au trăit în rânduielile cele vechi și au venit la nădejdea cea nouă, să nu mai țină sâmbăta, ci Duminica, în care și viața noastră a răsărit, prin El și prin moartea Lui”.

Sf. Iustin Martirul scrie în lucrarea sa, „Dialog cu iudeul Trifon”: „Iar în așa zisa zi a soarelui, se face adunarea tuturor celor ce trăiesc în orașe și în sate și se citesc «Memoriile Apostolilor» (Sf. Evanghelii) sau scrierile profeților... și încetând rugăciunile, se aduce pâine și vin și apă (Sf. Liturghie)”.

De aici înțelegem faptul esențial că Duminica este zi de odihnă la creștini și este strâns legată de săvârșirea Sf. Euharistii. Fără Masa Domnului, nu putem trăi, săptămâna începe cu Duminica și cu participarea în această zi la Sf. Liturghie.

Duminica este numită ziua a opta a săptămânii, ea transcende săptămâna – căci nu există o a opta zi în cele șapte – dar este numită așa pentru că deschide fereastra spre veșnicie. Mai putem fi ademiniți oare de alte învățături și de false argumente că duminica nu este ziua de odihnă? Putem nesocoti „Ziua Domnului”? Și atunci, sâmbăta nu este decât „umbra”, iar nu „însuși chipul lucrurilor”, cum spune Sf. Apostol Pavel (Evrei 10, 1). Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica a XXVII-a după Rusalii,
Tămăduirea femeii gârbove, Sf. Ev. Luca 13, 10-17, 5 decembrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Sfântul Ierarh Nicolae, dascăl al iubirii aproapelui

„În Mira, sfinte, sfințit slujitor te-ai arătat;
că Evanghelia lui Hristos plinindu-o cuvinoase,
ți-ai pus sufletul pentru poporul tău...”
(Condacul Sfântului).

În fiecare an, la data de 6 decembrie, îl prăznuim pe Sfântul Ierarh Nicolae, unul dintre cei mai populari sfinți ai creștinătății.

Multe sunt vredniciile cu care a fost împodobit sufletul mare al acestui cinstit și mare ierarh: credință curată și puternică, dovedită și mărturisită până la suflarea cea mai de pe urmă, viață neprihănită, ca a îngerilor, blândețe, înțelepciune și înfrânare.

După cum găsim consemnat în viața sa, Sfântul Nicolae se dedica neîncetat păstoririi, ascultând nevoile celor ce veneau la dânsul, iar ușile casei lui erau deschise tuturor, căci era bun și apropiat față de toți. Sărmanilor le era ca un tată milostiv și îi mângâia pe toți cei ce i se plâneau, fiind ajutorul celor năpăstuiți și tuturor mare făcător de bine.

Cea mai de seamă virtute a sa a fost iubirea pe care a dovedit-o prin nenumăratele sale fapte de binefacere, de ajutorare a aproapelui, de Nealpire a inimii sale de bunurile materiale, pe care nu le-a disprețuit, ci cu ele a ajutat, a mângâiat și a scos pe

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană

Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com

Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.

ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Prof. Anghel-Nicolae Păunescu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza
- Monica și Radu Buțu
- Mihai Șomănescu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor permise spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

Sfântul Ierarh Nicolae, dascăl al iubirii aproapelui

foarte mulți din lipsuri și deznădejde.

Ajutorarea aproapelui este una dintre datorile noastre cele mai de seamă, este piatra de încercare a iubirii noastre față de Dumnezeu, căci, după Sfânta Scriptură, cel ce spune că iubește pe Dumnezeu, dar urăște pe fratele său, mincinos este (cf. I Ioan 4, 20).

Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne-a dat nouă această poruncă a iubirii: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22, 39), iar altădată spunea: „Poruncă nouă dau vouă: Să vă iubiți unul pe altul. Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul. Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții” (Ioan 13, 34-35).

Dragoste față de aproapele este rădăcina și elementul de legătură al multor virtuți. „Dragostea adevărată ți-l arată pe aproapele ca pe tine însuși. Ea te învață să te bucuri pentru bunăstarea lui nu mai puțin decât pentru a ta și să-ți pară rău pentru nefericirea lui ca pentru a ta proprie. Dragostea îi face pe mulți un singur trup, iar sufletele lor le face locașuri ale Sfântului Duh, pentru că Duhul Păcii odihnește mereu peste cei uniți în dragoste” (Sfântul Tihon din Zadonsk).

Dragostea îl face pe fiecare om părtaș al binelui ceresc, de aceea și Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan îndemna: „Iubiților, să ne iubim unul pe altul, pentru că dragostea este de la Dumnezeu, și oricine iubește este născut din Dumnezeu și cunoaște pe Dumnezeu. Cel ce nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire. Cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne întru el” (I Ioan 4, 7-8; 16).

Dragostea este pregustarea vieții veșnice, unde va exista numai dragoste, bucurie și mângâiere reciprocă. Cu cât mai multă și mai curată este iubirea în cineva, cu atât acela se aseamănă cu Dumnezeu, Care este Dragostea și Bunătatea veșnică.

Cum să îl iubim pe aproapele? Despre aceasta ne spune Apostolul: „Fiii mei, să nu iubim numai cu vorba, numai din gură, ci cu fapta și cu adevărul” (I Ioan 3, 18). Dragostea trebuie să fie în inimă, nu pe limbă. Ea trebuie arătată prin fapte, nu doar prin

vorbe, astfel vom avea o dragoste fătarnică. Cel care are dragoste în inima sa, văzând nevoia fratelui său, îl va ajuta.

Sfântul Nicolae a împlinit cu neobosită râvnă această poruncă a iubirii față de aproapele și cu fapta și cu cuvântul, precum și cu rugăciunea, fiind plin de dragoste față de toți cei săraci și împovărați.

Multe fapte de milostenie prin care și-a arătat iubirea față de aproapele a făcut Sfântul Nicolae. El a hrănit cu grâu un întreg ținut în vreme de secetă, timp de doi ani, salvându-i pe creștini de la moartea atât de groaznică pe care o aducea foamea.

De asemenea, el a venit grabnic în ajutorul unui tată împovărat de creșterea a trei fete, furișându-se noaptea și aruncând pe fereastră pungile cu bani necesari pentru a le așeza pe fiecare la casele lor, scăpându-le astfel de căderea în mrejele desfrâului.

Și câte alte fapte bune n-a făcut Sfântul Nicolae, pe mulți bolnavi îi vindeca cu rugăciunea și hrănea pe săraci, pe orfani și pe văduve, pe cei ce călătoreau pe mare îi izbăvea de primejdii și pe cei condamnați la moarte îi izbăvea de ucidere.

Trebuie să îi iubim pe toți sfinții lui Dumnezeu și să le urmăm viața și credința. Să iubim virtuțile pe care le-au iubit sfinții lui Dumnezeu și să le împlinim și noi în viață, ca să ne învrednicim de viața cea veșnică împreună cu toți sfinții. Să iubim, asemenea Sfântului Nicolae, milostenia și mila față de aproapele, știind că cei milostivi, aceea se vor milui (cf. Matei 5,7).

Pentru aceasta îl cinstim astăzi, pentru că este un sfânt și viața lui este un model de urmat pentru noi. Să îi aducem și noi astăzi laudă Sfântului Ierarh Nicolae zicând: „Îndreptător al credinței și chip al blândeții, învățător al înfrânării te-a arătat pe tine turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câștigat cu smerenia cele înalte și cu sărăcia cele bogate; Părinte Ierarhe Nicolae, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre”. Amin.

Pr. Daniel Budeanu
Parohia Motru I, Gorj
(predică la 6 decembrie,
Sf. Ev. Luca 6, 17-23)

Sfânta Filofteia

„Întru răbdarea ta ți-ai agonisit plata ta, Fericită Filofteia, întru ispite neîncetat răbdând, bătaii suferind, în necazuri binevoind, pe săraci miluindu-i și pe flămânzi săturându-i; roagă-te lui Hristos Dumnezeu, bună fecioară, să mântuiască sufletele noastre” (Tropar)

Sfânta Muceniță Filofteia s-a născut la începutul secolului al XIII-lea în apropiere de orașul Târnovo (Veliko Târnovo din Bulgaria de astăzi), capitala Țaratului (româno-bulgar), într-o familie de țărani. Este crescută în dreapta credință și evlavie de mama sa, care moare când Filofteia era încă mică. Copila postea, asculta Scripturile, învăța să-și păzească neîntinată fecioria, iar mai presus de toate era foarte milosivă. Copila săvârșea cu statornicie și răbdare toate faptele bune.

Vedem așadar modelul mamei creștine autentice care își educa copila după modelul Evangheliei Domnului, cultivând în ea toate calitățile și virtuțile necesare pentru a urma și a trăi cu Hristos și în Hristos. Un model ce ar trebui urmat de către mamele din vremurile actuale, care din păcate nu prea mai acordă educației creștine a copiilor lor importanța cuvenită. Acest lucru îl vedem în zilele noastre în tragediile care se petrec în familii, din cauza lipsei educației religioase. Din nefericire, mama Filofteei a trecut la Domnul pe când aceasta era încă mică.

Tatăl tinerei fiind cuprins de grijile lumești se recăsătorește cu o femeie care nu apreciază calitățile duhovnicești pe care le avea Sfânta Filofteia, aceasta mergând la biserică și făcând milostenie săracilor. Mama vitregă nu a iubit-o pe Filofteia, astfel că o bătea și o certa, pârând-o tatălui ei ca și acesta să o certe. Mama sa vitregă a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a întoarce pe tatăl său împotriva ei.

Cu toate acestea, Sfânta Filofteia nu s-a oprit din a face bine semenilor săi, împărțind săracilor și flămânzilor hainele ei și mâncarea pe care mama vitregă i-o dădea Sfintei pentru a o duce la câmp tatălui său. Acest lucru făcea parte din îndatoririle zilnice ale Sfintei. De multe ori, ea își lăsa tatăl flămând.

Când i-a reproșat soției acest fapt, ea l-a întors și mai mult împotriva fiicei sale. A hotărât

să o urmărească să vadă ce făcea cu mâncarea pe care trebuia să i-o aducă la câmp.

Văzând-o că dă mâncarea celor lipsiți și strâmtorați, acesta s-a înfuriat foarte tare, a scos securea pe care o purta la brâu și a aruncat-o asupra fetei, rănind-o grav la un picior. În scurtă vreme, Filofteea și-a dat sufletul în mâna Mântuitorului Iisus Hristos, ziditorul a toată făptura.

Înspăimântat de uciderea propriei copile, a încercat să ridice trupul sfintei spre a-l înmormânta. Dumnezeu a îngreunat cinstitul ei trup încât nimeni nu îl putea ridica. Văzând aceasta,

el a alergat îngrozit la Arhiepiscopul cetății Târnovo, vestindu-i cele întâmplate.

Arhiepiscopul împreună cu mai marii cetății, clericii și credincioșii s-au îndreptat spre locul acela, unde au găsit trupul tinerei Filofteia, încredințându-se că se aflau în fața unei minuni dumnezeiești. Ulterior au săvârșit slujba prohodirii căutând să ridice cinstitul trup spre a-l duce în catedrala din Târnovo, însă nu au reușit lucrul acesta, și au înțeles că Filofteia putea fi socotită muceniță a lui Hristos și că voia ei era să nu fie dusă în cetatea Târnovo.

În sinaxarul Sfintei, ni se relatează că sfinții slujitori au început să spună numele unor orașe, biserici și mănăstiri din dreapta și din stân-

ga Dunării, spre a vedea dacă trupul sfintei se ușurează la rostirea vreuneia din ele. Rostindu-se numele orașului Curtea de Argeș, trupul s-a ușurat și a putut să fie ridicat. Înștiințat fiind de voința sfintei ca cinstitul ei trup să fie adus în țara sa, domnitorul român de la Argeș a întâmpinat moaștele la Dunăre împreună cu ierarhi, preoți, călugări și credincioși cu rugăciuni, cântări duhovnicești, lumânări și tămâie, sicriul cu trupul sfintei fiind apoi dus la Mănăstirea Curtea de Argeș.

La 28 februarie 1950, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât generalizarea cultului unor sfinți ale căror moaște se găsesc în țara noastră, printre care se găsește și Sfânta Filofteia de la Argeș. Slujba specială a avut loc în octombrie 1955 la Curtea de Argeș în prezența Patriarhului Iustinian Marina și a numeroși ierarhi români și străini precum și a numeroși clerici și credincioși.

Sfânta Filofteia a devenit o adevărată ocrotitoare a Țării Românești, moaștele ei fiind venerate de credincioșii locului cât și de alți creștini din alte zone ale țării care își îndreaptă pașii spre prima capitală a Țării Românești.

De mai multe ori s-au făcut procesiuni în țară, cu Sfintele Moaște, mai ales în vreme de secetă.

De la aducerea moaștelor sale în țară și până azi, în numeroase biserici găsim zugrăvit chipul ei, de asemenea icoane cu chipul său împodobesc casele credincioșilor, părinții dau numele Filofteia fiicelor lor la Taina Botezului, iar unele credincioase care iau îngerescul chip al călugăriei de asemenea poartă acest nume.

Pomenirea Sfintei Filofteia se face în ziua de 7 decembrie, fiind aleasă această dată după ziua Sfântului Nicolae, deoarece moaștele sfintei au stat secole întregi în biserica domnească din Curtea de Argeș, cu hramul Sfântului Nicolae.

Din însemnările Mineiului și din Viețile Sfinților, se menționează prezența moaștelor ei în acest oraș precum și cinstirea de care ea se bucură din partea credincioșilor români.

În concluzie, vedem faptul că educația religioasă și morală, pe care Sfânta a primit-o de la mama sa, trebuie să trezească în mamele de astăzi dorința puternică de a-și educa pruncii pentru a trăi în Hristos și împreună cu Hristos dând naștere unei noi generații de Sfinți.

Pr. Alin Constantin Nicola

Parohia Comoșteni, Dolj

(predică la 7 decembrie,

Sf. Ev. Matei 5, 14-19)

Sursă foto: doxologia.ro

Sfânta Muceniță Varvara (4 decembrie)

**Dumitra
Groza**

Doamne lisuse, noi îți mulțumim,
Pentru mila Ta cea mare!
Primește-ne, să ne smerim
Și dă-ne credință tare!

Văzând-o atât de frumoasă,
Smintitul tată a făcut
Un turn înalt cu multe case,
În care Varvara a crescut.

Cum să facă niște idoli
Atâtea lucruri minunate,
Când ei sunt făcuți de meșteri
Din materiale prelucrate?

Tu ne-ai trimis din Cerul Sfânt,
Spre-a ne întări credința,
Îngeri veniți pe-acest pământ
Înveșmântați în biruință.

I-a angajat apoi femeii,
Care să o îngrijească
Și slugi la comanda ei,
Care să o deservească.

Idolii nu vorbesc și nu gândesc,
Nu pot face niciun bine,
Că nimănui ei nu slujesc,
Dimpotrivă-s o rușine,

O fecioară preafrumoasă
De bun neam și preaslăvit
S-a născut în Heliopolis
În partea de răsărit

Locuind fecioara singură,
În acele înalte palate
Medita, peste măsură,
Cine le-a făcut pe toate?

Pentru cei ce li se închină,
Fiindcă ei stau încremeniți;
Cei ce le slujesc sunt de vină,
Că se lasă de diavoli amăgiți!

A imperiului condus atunci
De păgânul împărat roman,
Cel ca a ucis atâtea creștini,
Și anume, idolatrul Maximian.

Cine ar fi putut să facă
Atât de multe minunății
Și pe cer, și pe pământ,
Și atât de multe bogății?

Cuprinsă de dorința mare
De-a cunoaște pe Cel ce-a făcut
Cerul și pământul și tot ce-i sub soare,
Și atâtea frumuseți de necrezut.

Varvara era fiica lui Dioscor,
Dar fiindcă mama ei murise,
Era pentru el, ca lumina ochilor,
Și de alte priviri străine o ferise.

Cum nu găsea ea un răspuns
Care să o lumineze,
Servitoarele și mai mult
Au făcut-o să mediteze.

Deodată a strălucit asupra ei
Lumina Dumnezeiescului dar
Și i-a deschis ochii minții
Și i-a pus în suflet mult har.

„Un Dumnezeu adevărat
Nefăcut de mână omenească
Trebuie să aibă puterea, neîncetat,
Singur, cu mâna Sa să zidească”.

„Cugetat-am la toate lucrurile
Tale, la faptele mâinilor tale-am gândit”;
Ca Prorocul David, medita și Varvara,
Pentru că Duhul Sfânt i-a șoptit.

Neavând învățători să-i descopere,
Tainele sfintei credințe,
Mâna Celui nevăzut a vrut să-i ofere
Înăuntrul ei, adevărul cunoștinței.

Venind vremea ca să fie logodită,
Tatăl a început să-i vorbească,
Spunându-i că este pregătită,
Ca acum să se logodească.

Auzind despre frumusețea
Varvarei cea răpitoare,
Au venit la Dioscor s-o ceară
Tineri bogați cu nume mare.

Nici nu a vrut să-l asculte
Și imediat s-a înroșit la față,
Că nici nu știa prea multe
Amănunte despre viață.

Ba chiar a fost indignată
Și foarte serioasă, i-a precizat,
Că nu se va logodi niciodată
Și de tată s-a îndepărtat.

Ca să îi dea timp de gândire
Tatăl său departe a plecat,
Sperând că-și va veni în fire,
Dacă mai mult s-ar fi plimbat.

Și i-a redat libertatea
Ca mai multă lume să cunoască,
Să vadă împrejurimile
Și poate să se îndrăgostească.

Dar Dumnezeu a rânduit,
Ca fete creștine să întâlnească,
Care, Varvarei, au reușit
Despre Hristos să îi vorbească.

A aflat cu încântare,
Despre a Lui Dumnezeuire
Despre a Sa întrupare
Și despre a Lui răstignire.

De întruparea Sa minunată,
Prin umbrirea Duhului Sfânt
Peste Fecioara cea Preacurată
Și S-a născut Pruncul Sfânt.

Despre nașterea minunată,
Din Preasfânta Născătoare,

Fecioara cea mai Curată
Și mai Sfântă între fecioare.

Cum pentru noi S-a smerit
Și-n peșteră de vite S-a născut
Și de bătrânul Iosif îngrijit
Și-n Sfânta familie a crescut.

Pentru a noastră mântuire
De bunăvoie a pătimit,
Și S-a lăsat batjocorit,
Și apoi S-a lăsat răstignit.

Fecioarele i-au mai povestit,
Că cei ce la idoli se închină,
La muncă veșnică s-au osândit
Și nu vor putea fi în lumină.

Înainte de a pleca în călătorie,
Dioscor, unor meșteri a poruncit,
Ca în palatele sale să facă o baie;
Și după ce toate le-a rânduit,

A dat ordin ca să-i facă
Două ferestre pentru lumină
În cinstea soarelui și a lunii,
Arătând că idolilor se închină.

Văzând că pun doar două ferestre,
Sfânta Varvara le-a explicat
Să construiască înc-o fereastră,
În baia aceea de la palat.

Până la urmă i-a convins,
Ca trei ferestre să zidească
În numele Sfintei Treimi, și le-a zis
Că tatălui o să-i vorbească

Și vina, ea o să-și asume.
Meșterii greu s-au învoit,
Dar nu au mai avut ce spune
Și cum a poruncit ea au zidit.

Pe când Dioscor era plecat,
În Alexandria, un preot a venit
În chip de negustor, și, de el când a aflat,
Varvara acasă l-a poftit.

Slujitorul Domnului i-a deslușit
Toate întrebările fără răspuns,
Pe care și le pusese tacit;
Și acum, multe preotul i-a spus.

Tainele sfintei credințe
I le-a explicat detaliat,
Apoi, în numele Sfintei Treimi,
Preotul pe Varvara a botezat:

În numele Tatălui, și al Fiului,
Și al Sfântului Duh, și ea s-a întărit,
Că-n post și rugăciuni a petrecut
Ziua și noaptea și mult s-a smerit.

S-a bucurat atât de tare,
Că L-a descoperit pe Hristos
Și-a înțeles menirea pe pământ,
Trăindu-și viața cu folos.

Plimbându-se prin palat,
Și văzând idoli cinstiți de tatăl său,
Trecând pe lângă ei i-a scuipat,
Înțelegând că reprezintă pe Cel rău.

Lângă palat era o scăldătoare,
În pietre de marmură îmbrăcată,
În care a intrat Sfânta Varvara
Și a scris cu degetul îndată,

Pe peretele dinspre răsărit
Semnul Sfintei Cruci în piatră,
Care a și rămas imprimat,
Fiind scris cu mâna ei curată,

Iar în locul unde au stat picioarele
Au rămas urme săpate,
Care s-au păstrat spre mărturie
Și multe persoane au fost salvate.

De boli trupești și sufletești
Mulți creștini s-au vindecat;
Înălțând rugăciuni cerești,
Pe Domnul Hristos au lăudat.

Când tatăl său a revenit
A fost nevoită să-i spună,
Că, trei ferestre, ea a poruncit,
Și muncitorii nu au nicio vină.

I-a spus despre Sfânta Treime,
Că este Lumina cea întreită,
Care luminează pe tot omul,
Ce vine în lumea nepregătită.

Tatăl a rămas stupefiat,
Și nu îi venea să creadă,

Cum fiica lui s-a schimbat
Și pe idoli nu vrea să-i vadă.

Prin cuvinte blânde ea a încercat,
Să îl facă să înțeleagă,
Că viața întreagă s-a înșelat
Și n-a știut în ce să creadă.

Că Dumnezeu le-a făcut pe toate,
Iar idoli sunt diavoli întunecați,
Fără vreo altă însemnătate
Și mulți oameni s-au lăsat înșelați.

Îndrăcindu-se de mânie,
A uitat dragostea firească
Și ca „un sărit din călcăie”,
A vrut cu sabia să o lovească.

Sfânta Varvara a reușit
Să fugă din calea tatălui mânios,
Și pe cale fugea și se ruga,
Domnului Iisus Hristos,

Care n-a zăbovit în a o ajuta
Și pe când era gata s-o prindă,
O stâncă, instant, se despica
Și-a reușit să se ascundă.

Dioscor a înconjurat
Muntele în căutarea ei
Și ca un leu înfuriat
Nu dădea de urma fetei,

Că intrând ea în despicătură,
A dispărut din fața tatălui
Sălbăticit și plin de ură;
Și s-a lăsat în voia Domnului.

Dacă nu ar fi întâlnit
Doi ciobani păscându-și turma,
Iar unul nu ar fi pârât,
Tatăl i-ar fi pierdut urma.

Așa că punând mâna pe ea,
A lovit-o fără milă
Și-n fața ighemonului o târa,
Pe frumoasa lui copilă.

I-a predat-o ca pe-un tâlhar,
Spunându-i să o chinuiască,
Pentru că nu-l respectă, măcar,
Nevrând idoli să-i cinstească.

Văzând-o atât de frumoasă,
Acesta, s-o convingă, a încercat,
Că fiind atât de grațioasă
Să moară de tânără, ar fi păcat!

Cu blânde și înțelepte cuvinte,
Varvara a muștrat deșertăciunea zeilor,
Arătându-le neputința în toate,
Fiind făcuți de mâna oamenilor.

Ea l-a lăudat pe Dumnezeu,
Cel în Treime arătat
Căruia i se va închina mereu,
Fiind Dumnezeu adevărat.

Să o convingă, tot încerca,
Să nu își facă de rușine,
Numele și familia sa;
Măcar să se apere pe sine.

Au torturat-o-n fel și chip,
Dar a rămas neclintită
Chiar folosind un tertip,
Ca să o lase dezgolită,

Că rușinea era mai mare
Decât chinurile toate,
Că arătând a ei pudoare
Era mai rău decât se poate.

„Cel ce îmbraci cerul cu nori...,
Să acoperi și goliciunea mea!”
Și îngerul a îmbrăcat-o-n lumină,
Încât nimic nu i se vedea.

Plimbând-o prin toată cetatea,
Ca să o facă de rușine,
Sperau că Varvara va regreta
Și se va supune, venindu-și în sine.

Dar nimic nu a îndepărtat-o
De credința adevărată,
Dimpotrivă au îmbărbătat-o,
Oricât de mult a fost torturată.

Noaptea-n temniță au aruncat-o,
Dar Domnul Hristos i s-a arătat;
Cu bucurie, a încurajat-o
Și rănile i le-a vindecat.

A doua zi când au văzut,
Frumusețea ei nepieritoare,
Fără nicio rană, au crezut,
Că idoli au făcut-o înfloritoare.

„Credeți că idoli m-au vindecat?
Acești diavoli ce nu sunt în stare
Să se ajute nici pe ei,
Să-mi facă mie vreo favoare?”

„Domnul Hristos m-a vindecat,
Cel ce pentru noi S-a Răstignit!
Ca să ne scoată din păcat,
S-a lăsat torturat, lovit și umilit,

Că prin moartea Sa pe Cruce
Pe noi ne-a răscumpărat,
A scos din iad pe toți Dreptii,
Dar a treia zi a Înviați!”

S-a născut mai multă ură,
În inimile lor împietrite

Și au chinuit-o peste măsură,
Chiar și coastele i-au fost scrijelite.

Văzând atâtea cruzime
Din partea celor necredincioși,
Irina, o fată creștină,
S-a ridicat din mijlocul celor curioși

Și a început să denigreze
Credința cea diavolească,
A păgânilor de față,
Cei ce au venit să privească,

O fecioară nevinovată,
Frumoasă, din lumea bună,
Cum s-a lăsat torturată,
Fără ca nimic rău să spună.

Le-a zis că și ea crede în Dumnezeu,
Cel Care pe toate le-a făcut,
Care a trimis, la noi, pe Fiul Său,
Ce din Fecioara Maria S-a născut.

Declarându-se că este creștină,
Au fost împreună torturate,
Dar cele două fecioare creștine,
Nu s-au lăsat intimidare.

Sfânta Varvara a fost târâtă,
Chiar de tatăl său pe munte,
Dar ea se ruga întărită,
Ca Dumnezeu să o asculte:

„Doamne, Cel ce ai întins cerul
Ca pe un acoperământ,
Ocroțește pe tot omul,
Din leagăn până la mormânt.

Iar cei ce vor cinsti numele meu,
Și vor pomeni ale mele pătimiri
Iartă-i și-i apără de rău,
Și de ale diavolilor uneltiri!”

Nefericitul tată, Dioscor,
Atât de rău s-a încrâncenat,
Și nemaivăzând în fața ochilor,
Personal, capul fiicei sale a tăiat.

Și s-a împlinit Scriptura:
„Va da frate pe frate la moarte
Și tată pe fiu!” (Matei 10, 21)
Ca să se împlinească toate.

Și capul Sfintei Iuliana
Tot acolo a fost tăiat,
Iar credinciosul Galențian,
Cu mare evlavie le-a luat

Și a dus Sfintele lor Moaște
În cetate, cum li s-a convenit,
Iar deasupra celor două Mucenițe
O frumoasă biserică a construit.

Acolo atâtea minuni s-au făcut
Și mulți bolnavi s-au vindecat,
Cu ale lor rugăciuni, și au crezut,
În Dumnezeu cel adevărat.

De foc din cer au fost loviți,
Cei ce capetele lor au tăiat;

Că Dioscor și Marcian, s-au lăsat orbiți,
De demonul cel întunecat.

Dar Dumnezeu a demonstrat,
Că cei răi cu rău vor pieri,
Iar cei ce Domnului I s-au închinat,
Viața veșnică vor dobândi.

Le prăznuim cu bucurie,
În 4 decembrie mereu,
Ca amândouă să ne fie, (Varvara și Iuliana)
Rugătoare la Bunul Dumnezeu!

(4 decembrie 2021)
Sursă foto: doxologia.ro

Pilda celor poftiți la cină

„*Veniți, că iată toate sunt gata*” (Lc. 14, 17)

Ne apropiem cu pași repezi de marele praznic al Nașterii Domnului. Până atunci, în duminica aceasta, Mântuitorul ne rostește o nouă pildă. Încă din Apostolul zilei, Sf. Pavel ne zice că trebuie să ne dezbrăcăm „de omul cel vechi” (Col. 3, 9). Ce înseamnă aceasta? Adică, trebuie să renunțăm la orice patimă: „desfrânarea, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia” (v. 5). Cu siguranță că așa e. Precum la o cină, când suntem invitați de cineva, nu mergem îmbrăcați în haine murdare, tot așa și înaintea lui Dumnezeu, când mergem la biserică, trebuie să fim cu sufletul curat. Faptul că suntem ortodocși, nu ne garantează mântuirea. Aceasta se întâmplă pentru că „nu mai e elin și iudeu, tăiere împrejur și netăiere împrejur, barbar, scit, rob ori liber” (v. 11). Astfel, orice om poate să se mântuiască, dacă și voiește aceasta să facă.

Această chemare universală la mântuire e exprimată încă de la începutul pericopei evanghelice prin cuvântul „mulți” (Lc. 14, 16). Acel „oarecare”, care „a făcut cină mare” nu poate să fie altcineva decât Dumnezeu. Însă, din nefericire, cei care erau chemați la cina aceasta, „au început unul câte unul, să-și ceară iertare” (v. 18). Primul motiv invocat pare să fie foarte pueril. Cel dintâi a zis, astfel: „Țarina am cumpărat și am nevoie să ies ca s-o văd”.

Oare chiar era o urgență de trebuia ca aceasta să vadă țarina atunci? Fără doar și poate că nu. Deci, observăm cum respectivul își pune alte priorități în mod arbitrar. Așa se petrece, de multe ori, din păcate, și în zilele noastre. Duminica, atunci când ar trebui să mergem la biserică, ne scuzăm că nu putem să mergem din diverse motive. Următoarea scuză nu diferă foarte mult de prima: „Cinci

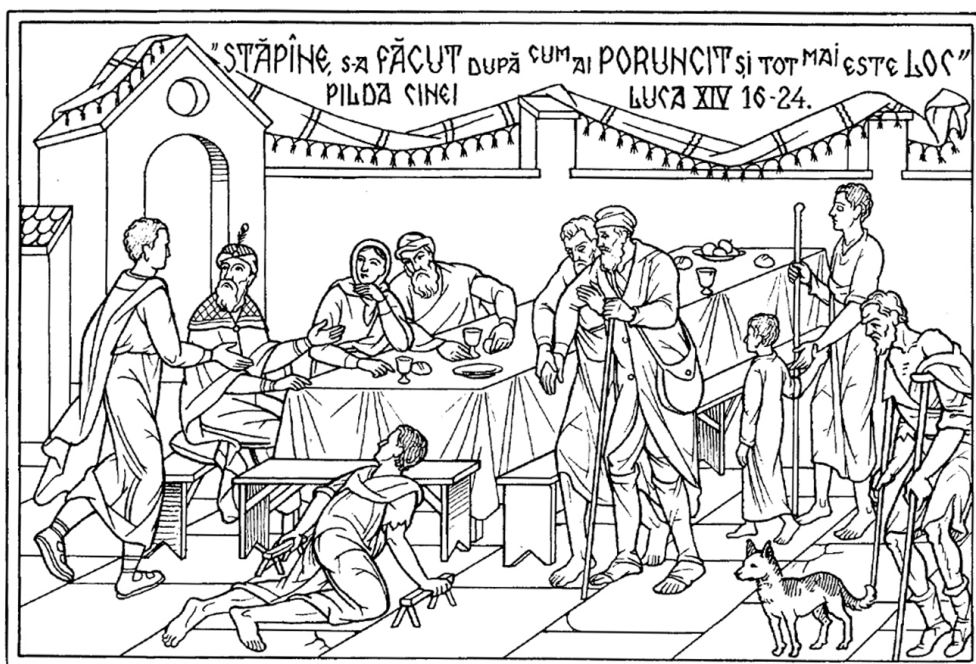
perechi de boi am cumpărat și mă duc să-i încerc” (v. 19). Însă, amândoi consideră că dacă își cer scuze, au rezolvat problema: „te rog iartă-mă”. Poate uneori și nouă ne vine acest gând viclean. Zicem că avem timp să facem cutare lucru pentru suflet. Și atunci când greșim, considerăm că dacă doar ne cerem formal iertare, totul s-a șters cu buretele. E adevărat că la Sf. Spovedanie, trebuie să ne mărturisim păcatele pe care le-am săvârșit. Însă, una e a zice că „n-am făcut până acum, doar că începând de azi nu voi mai repeta fărădelegea”, ci alta e a zice „nu vreau să fac o anumită faptă și deci, trebuie să fiu iertat”. Sau nu înseamnă că dacă iertăm într-adevăr pe cei care ne greșesc, precum zicem în rugăciunea „Tatăl nostru”, conform cuvintelor „ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri”, în schimb, avem voie să facem orice că Dumnezeu e bun și ne iartă.

Următorul invocă motive familiale: „Femeie mi-am luat și de aceea nu pot veni” (v. 20). Astfel, vedem cum toți aceștia au dat dovadă de egoism. De ce? S-au gândit doar la purul lor interes. S-au pus pe primul loc înaintea celorlalți. Dacă toți aceștia au refuzat, alții urmează să fie aduși la cină: „pe săraci, și pe neputincioși, și pe orbi, și pe șchiopi adu-i aici” (v. 21). Aceasta se întâmplă pentru că Dumnezeu Își dorește ca un număr cât mai mare de oameni să intre în Împărăția Sa cea veșnică. Totuși, de aici, nu deducem că unii ar fi mai privilegiați decât ceilalți. Astfel trebuie și noi să procedăm. Să-i ajutăm pe cei săraci. Să le oferim sprijinul nostru celor care se găsesc în neputință. Însă, și aici trebuie să fim cu luare aminte. Nu trebuie să promovăm lenea. Una e ca omul să fie sărac din cauze care nu țin de el, și alta e să nu-și dorească să muncească. Să căutăm să ajutăm pe cel care chiar nu poate să muncească. Oare ar fi corect să-i neglijăm pe aceștia? Dar, în

schimb, să acordăm o mână de ajutor celor care ar putea să muncească dar nu vor s-o facă? Însă, nici măcar în acest mod, locurile n-au fost ocupate: „tot mai este loc” (v. 22). Dorința era ca toate locurile să fie ocupate: „ca să mi se umple casa” (v. 23). Dacă toți oamenii ar vrea să-L asculte pe Dumnezeu atunci Acesta i-ar primi pe toți. Însă, nu Dumnezeu îi zice „nu” omului, ci omul e cel care îl refuză pe Dumnezeu. Deși au fost chemați numeroși oameni, totuși, nici măcar unul dintre aceștia nu va servi cine respectivă: „Ni-

faptul că una e a fi chemat și alta e a fi ales. Chemați suntem cu toți. Ca să fim aleși, trebuie să dăm răspuns afirmativ la chemarea care ni se face. „Ales devine cel ce răspunde la chemare”, zice Sf. Chiril al Alexandriei. Însă, niciodată nu se știe când vine vremea să fim trași la răspundere pentru deciziile noastre. Zicem că avem timp suficient. Trec anii. Nu ne schimbăm mentalitatea. Cel mult poate o facem în sens opus. Din prea multa încredere că nu e grabă, ajungem să zicem că deja e prea târziu să mai săvârșim ceva

bun pentru mântuirea sufletului nostru. Suntem mult prea atenți în privința vieții acesteia. Deși știm că urmează o viață veșnică, totuși, trăim ca și cum aceasta n-ar exista. Ce reprezintă viața aceasta în comparație cu veșnicia? Dacă împărțim orice număr la infinit, rezultatul va fi neglijabil. Aceasta ar însemna că vremelnicia vieții acesteia reprezintă cel mult o fracțiune de secundă în comparație cu veșnicia care urmează să ne aștepte pe noi într-o bună

ciunul din bărbații aceia care au fost chemați nu va gusta din cina mea” (v. 24). Aceasta nu se întâmplă pentru că Dumnezeu S-ar putea răzgândi ulterior, ci pentru că însăși oamenii au refuzat această cină. Simbolurile din această pericopă evanghelică sunt următoarele: ospățul e viața creștină, Împăratul e Dumnezeu, Fiul e Hristos.

Totuși, nu trebuie să cădem în extrema de a trăi pentru a mânca. Mâncarea nu e rea în sine. Să nu uităm nici faptul că toate câte au fost create „erau bune foarte” (Fc. 1, 31). Însă, nu Dumnezeu e cauza răului în lumea aceasta. Omul e cel care a schimbat utilizarea firească a lucrurilor așa cum a lăsat-o Dumnezeu. Dar lăcomia e dăunătoare. Una e a bea și alta e a se îmbăta. Să nu uităm ce consecințe negative poate să producă această patimă deosebit de periculoasă. Și mai grav e faptul că o asemenea faptă primejdioasă poate să devină o obișnuință. E evident și

zi. Ne consumăm întreaga energie pentru a fi stăpân pe pământul acesta. Dar ne vine greu să facem un efort cât de mic pentru a fi cetățeni ai Raiului celui nemuritor. Nu știm ce putem pierde!

Ce putem să facem în viața aceasta fără ajutorul lui Dumnezeu? Absolut nimic bun nu vom fi capabili să realizăm dacă nu ne ajută. Dacă faptele noastre cele bune nu sunt exclusiv meritul nostru, atunci de ce ne lăudăm cu averea pe care o avem? Prea puțin timp avem să ne gândim la cei care și-ar dori să aibă să avem ceea ce avem. Suntem prea preocupați de comoara trecătoare pe care o strângem aici pe pământ. Să ne schimbăm viața în bine. Amin.

Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu

(reflecție la Duminica a XXVIII-a după
Rusalii, a Sf. Strămoși, Sf. Ev. Luca 14, 16-24,
12 decembrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Cu noi este Dumnezeu!

„Cartea neamului lui Iisus Hristos, fiul lui David,
fiul lui Avraam” (Mt. 1, 1)

Sfânta Scriptură sau Biblia este o scriere inspirată de Dumnezeu, ca o bibliotecă dumnezeiască în care fiecare suflet căutător de Dumnezeu găsește ceea ce este important pentru el, în măsura în care el se apropie cu smerenie și cu nevoință de a transpune în viață cele descoperite. Ea este o lucrare plină de har pentru tot cel ce are ochi de văzut să vadă și cel ce are urechi de auzit să audă, care poate înțelegeți atât pe cel cu puțină carte, cât și pe cel mai înțelept dintre înțelepți în măsura în care fiecare se nevoiește să meargă „mai la adânc”, adică să nu rămână la suprafața lucrurilor. Cărțile Noului Testament încep cu Sfânta Evanghelie după Sfântul Apostol și Evanghelist Matei, care face mai întâi prezentarea neamurilor omenești din care își are descendența trupească Mântuitorul Iisus Hristos, căci firea sau descendența Sa dumnezeiască sau neamul Lui, cine-l va spune, se întreabă proorocul Isaia (Is. 53, 8). El este Dumnezeu adevărat și după ființa Sa dumnezeiască El este dincolo de orice schimbare sau mutare, fiind veșnic același, de aceeași ființă cu Tatăl, dar după planul lui Dumnezeu el devine și om, rămânând în același timp și Dumnezeu, pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire! Acest adevăr îl găsim lămurit și în Prologul Evangheliei după Sfântul Ioan care spune: „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul (In. 1, 1), adăugând imediat Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi (In. 1, 14)”.

Genealogia cuprinde istoria neamurilor omenești cu toate imperfecțiunile și decăderile ei, prin care Mântuitorul a devenit om, cu adevărat, din neamul lui David și al lui Avraam, pentru a împlini în felul acesta făgăduințele făcute de Dumnezeu, Avraam care prin legământul circumciziei devine întemeietor al poporului ales, în al cărui urmaș se vor binecuvânta toate neamurile pământului, și David care asociază tribul preotesc și regal, fapt ce arată că Domnul nostru Iisus Hristos este atât împărat veșnic cât și preot, conform ambelor genealogii, cea redată de Matei pe origine paternă prin Iuda și cea redată de Luca prin strămoșii din tribul lui Levi. Și împărțirea în de trei ori câte paisprezece neamuri are rostul de a prefigura cele trei slujiri ale Mântuitorului Hristos, pentru că Sfântul Apostol și Evanghelist Matei ar fi putut să explice simplu că neamurile de la Avraam până la Hristos sunt 42, ori el a făcut aceasta arătând schimbarea condiției umane în cadrul poporului ales în timpul celor 14 generații, care de la Avraam până la David, au fost sub judecători și profeți, de la David până la exil, sub regi, iar de la exil până la venirea Mântuitorului Hristos au fost sub mari preoți, ori schimbarea care trebuia să vină și după ultimele 14 neamuri este aceea că Hristos Domnul este Proorocul proorocilor adică Învățătorul și descoperitorul adevărului absolut despre Dumnezeu, care spre deosebire de orice prooroc

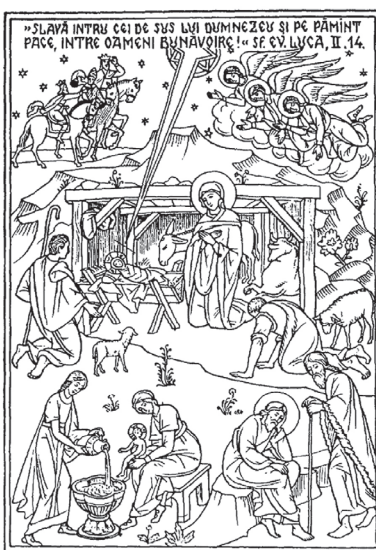
sau profeț, El se descoperă pe Sine, El fiind Dumnezeu, Adevărul întrupat: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (In. 14, 6); „singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (I Tim. 6, 15), a cărui Împărăție este veșnică și mai presus de toate împărățiile (Dn. 2, 44; Ps. 71, 11) și Arhiereu veșnic, a cărui jertfă a fost adusă o dată pentru totdeauna: „Iar Hristos, venind Arhiereu al bunătăților celor viitoare, a trecut prin cortul cel mai mare și mai desăvârșit, nu făcut de mână, adică nu din zidirea aceasta; El a intrat o dată pentru totdeauna în Sfânta Sfintelor, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, și a dobândit o veșnică răscumpărare” (Evr. 9, 11-12).

De asemenea trebuie remarcat că Sf. Evanghelist Matei menționează în cuprinsul genealogiei și persoane păcătoase, care nu erau potrivite conform Legii, pentru a arăta că Domnul nostru Iisus Hristos a venit să vindece această natură omenească păcătoasă care s-a depărtat de Dumnezeu și s-a aruncat în dorințe necumpătate, dar pe care Dumnezeu a căutat-o, și-a asumat-o pentru a o întoarce acolo de unde a căzut, chiar dacă El era fără păcat iar zămislirea a fost din Duhul Sfânt și din Sfânta Fecioară, care a fost curățită de păcatul strămoșesc prin Pogorârea Duhului Sfânt asupra ei, prin Întrupare Fiul lui Dumnezeu a luat aceeași fire cu a noastră, fire care purta în sine urmările păcatului, pentru a o ridica și vindeca.

Tot la fel există și o explicație a celor doi fii ai lui Iuda născuți din Tamar, în care erau anticipate tainele poporului ales și ale neamurilor. Conform istorisirii din cartea Facerii 38, 27-30, Zara care inițial ieșise primul, i s-a legat o panglică roșie de mână, simbolul sângelui tăierii împrejur și al faptului că poporul ales a apărut primul în lumina credinței prin primirea Legii lui Dumnezeu prin Moise în timp ce neamurile au rămas încă în întuneric. Dar când a venit Mântuitorul Hristos a surpat peretele cel din mijloc al despărțirii, desființând vrăjmașia în trupul Său (Ef. 2, 14), căci vrăjmaș devenea tot cel ce călca Legea, poporul ales s-a tras înapoi și neamurile au venit cele dintr-o credință Evangheliei.

După cum și Rahav cea care fusese desfrânată în Ierihon este imaginea Bisericii dintre neamuri, întinată prin închinarea la idoli, dar ea a primit și adăpostit iscoadele lui Israel, ascunzându-le pe acoperișul casei sale, la fel și Biserica neamurilor i-a primit pe trimișii lui Hristos, pe Apostoli, în casa sufletului său, ascunzându-i în camera minții sale, pentru a nu-i găsi stăpânitorul lumii acesteia și a-i da morții, lăsându-i jos pe fereastră prin frânghiile roșii, semnul pătimirii Mântuitorului, drept pentru care ea a fost scoasă din lumea păcatului unde se închina idolilor fiind făcută curată și devenind mireasă a lui Hristos, după cum Rahav a fost scoasă afară din Ierihon și numărată între fiicele lui Israel, căsătorindu-se cu Salmon.

Când Sfântul Apostol și Evanghelist Matei relatează neamurile omenești din care S-a născut Mântuitorul Hristos, după ce îi enumeră pe strămoși începând de la Avraam, el continuă cu Iosif, logodnicul Mariei, din care S-a

născut în mod feciorelnic Hristos, precizând acest adevăr când spune: „Maria, Mama Sa, fiind logodită cu Iosif, fără să fi fost ei înainte împreună, s-a aflat având în pânțele de la Duhul Sfânt” adevăr întărit de îngerul lui Dumnezeu „iată îngerul Domnului i s-a arătat în vis, grăind: Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, căci Cel zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt” și confirmat încă odată de Evanghelist „Și, fără să fi cunoscut-o pe ea Iosif, Maria a născut pe Fiul său Cel Unul-Născut, Căruia l-a pus numele Iisus”. Chiar dacă unii au crezut că Iisus a fost fiul lui Iosif, aceasta o credeau cei ce nu știau de fecioria Mariei sau cei ce nu știau de lucrarea dumnezeiască ce se săvârșea sub ochii lor, după cum precizează acest lucru și Sfântul Evanghelist Luca, atunci când vorbește despre

începutul propovăduirii Domnului, zicând: „Iisus Însuși era ca de treizeci de ani când a început să propovăduiască, fiind, precum se socotea, fiu al lui Iosif (Lc. 3, 23).

Însă toate acestea nu s-au făcut la întâmplare, pentru că nimic nu este întâmplător în planul lui Dumnezeu, ci toate acestea s-au făcut ca să se îplinească ceea ce s-a zis de Domnul prin proorocul care zice. Așadar Ea (Fecioara) va naște Fiu și vei chema numele Lui Iisus, căci El va mântui poporul Său de păcatele lor.

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu

(predică la Duminica dinaintea Nașterii Domnului,

ai Sf. Părinți după trup ai Domnului,

Sf. Ev. Matei 1, 1-25, 19 decembrie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Plinirea vremii

Nașterea Domnului este evenimentul care împarte istoria în două: înainte de Hristos și după Hristos. Este acel eveniment nou sub soare, de care amintește Sf. Ioan Damaschin în „Dogmatica” sa: „Fiind Dumnezeu desăvârșit, Se face Om desăvârșit și săvârșește cea mai mare noutate dintre toate noutățile, singura sub soare prin care se arată puterea infinită a lui Dumnezeu. Căci ce poate fi mai mare decât ca Dumnezeu să Se facă Om?”

Făcându-Se Om, Fiul lui Dumnezeu afirmă în modul cel mai desăvârșit cu putință valoarea omului. Dacă în Vechiul Testament, Dumnezeu Se adresa omului mai mult indirect, acum El Se face și Om, fără a înceta să fie Dumnezeu. Prăpastia dintre Dumnezeu și om creată prin păcat este acum desființată, căci Dumnezeu cel mai presus de timp intră acum în istorie, valorificând istoria omului. Asumându-Și timpul nostru creat, Fiul lui Dumnezeu dă vieții noastre o valoare veșnică, o semnificație veșnică. Dacă El Se smerește, noi ne înnobilăm; dacă El poartă slăbiciunile noastre, noi ne bucurăm, cu bucurie veșnică.

În Vechiul Testament, Profetul Daniel situa venirea lui Mesia la „plinirea vremii” (7, 22), la „sfârșitul vremii” sau la „vremea rânduită” (11, 35). Sfântul Apostol Pavel situează explicit „plinirea vremii” la Nașterea Mântuitorului: „Când însă a venit plinirea vremii, a trimis Dumnezeu pe Fiul Său, născut sub Lege, ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere, ca să luăm înfierea (Gal. 4, 4-5). În acest text, ca și în textul paralel din Efeseni 1, 9-10, în care e vorba de „economia plinirii vremurilor”, Apostolul afirmă suveranitatea lui Dumnezeu asupra istoriei și hotărârea dumnezeiască din veci cu privire la trimiterea în lume a Fiului.

Întruparea Mântuitorului constituie centrul istoriei; ea marchează sfârșitul unei epoci (Evr. 11, 26): „sfârșitul veacurilor” și începutul unei alte epoci. Pentru Sfântul Apostol Pavel, ca și pentru concepția creștină autentică, în general, momentul venirii în lume a Fiului lui Dumnezeu este centrul temporal al tuturor celorlalte evenimente istorice. Trecutul și viitorul primesc sens numai în lumina acestui eveniment unic și irepetabil.

Această concepție asupra istoriei este exprimată foarte clar de însăși cronologia creștină, inițiată de Sf. Dionisie Exiguul, originar din Dobrogea de astăzi. Această cronologie nu mai socotește anii „de la începutul lumii”, ca în iudaism, ci ea situează începutul într-un punct nedeterminat, care coboară dinspre Hristos înspre trecut; tot astfel, în cronologia creștină, sfârșitul lumii se plasează

într-un punct nedeterminat al aceleiași lumi, dar în viitor. „Plinirea a vremii” este opera de mântuire a lui Hristos, în ansamblu, avându-și, bineînțeles, începutul în întrupare.

Nu numai Dumnezeu a intrat în timp, ci și timpul a intrat în veșnicia lui Dumnezeu, deși încă n-a ajuns la sfârșitul lui ca timp. Căci pe de o parte se spune că Hristos a fost orânduit mai înainte de întemeierea lumii, dar s-a arătat în timpurile de pe urmă (I Petru 1, 20), sau că Hristos a pățit acum, la sfârșitul veacurilor (Evrei 11, 26), dar pe de alta Hristos spune: „Eu voi fi cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28, 20). Iar Sfântul Apostol Pavel numește sfârșitul: „viața veșnică” (Romani 6, 23).

Dumnezeu vine sub chip de Om pe pământ. Trăiește ca om. Vorbește. Învață. Dumnezeu devine Învățător prin cuvânt care se rostește, se aude, se constituie în fraze care folosesc logica omenească, se face înțeles. Cel mai mare criteriu de judecată și de orientare, pe care l-a putut spera vreodată omenirea, se manifestă, se produce, se descoperă în grai omenesc, pe înțeles omenesc. Dumnezeu Se face înțeles oamenilor. Creatorul Se explică și Se descoperă creaturii.

Sfânta și dumnezeiasca Scriptură a arătat încă de la început că Hristos va fi sămânța femeii și că prin femeie se va zdrobi capul șarpelui (Facere 3, 15). Această prorocie a lui Dumnezeu s-a împlinit când Preasfânta Fecioară Maria a născut pe Hristos, Mântuitorul lumii, nu din sămânță bărbătească, ci de la Duhul Sfânt, după mărturia Sfintei Scripturi (Matei 1, 18). Profeții au arătat mai înainte că Mesia va fi Fiul lui David (Psalm 131, 11) și acest lucru s-a împlinit când îngerul Gavriil a binevestit Fecioarei Maria că va avea un Fiu de la Dumnezeu (Luca 1, 32). Hristos a venit din sămânța lui Avraam (Matei 1, 1), împlinind Scriptura (Facere 22, 18).

Ni se cuvine să-I dăm slavă și să-I mulțumim Preabunului nostru Mântuitor, că a binevoit să Se nască din Fecioara Maria pe pământ, pentru a ne împăca din nou cu Dumnezeu-Tatăl. Deci să ne închinăm Lui cu mare credință, împreună cu cei trei magi, cerându-I milă și iertare. Să-L căutăm pe Domnul împreună cu păstorii Betleemului și să-L vestim și noi în lume cu credință și sfințenie, ca niște fii adevărați ai Bisericii lui Hristos. Să-I înălțăm în toată viața noastră cântări de laudă și de preamărire împreună cu îngerii din cer și cu toți bunii creștini de pe pământ.

Să lăudăm neîncetat și pe Născătoarea de Dumnezeu și Pururea Fecioara Maria, care L-a născut pe Hristos în peșteră.

(continuare în pagina 12)

Plinirea vremii

(urmare din pagina 11)

Sunt destui care o hulesc și o necinstesc. Noi însă să o lăudăm, să-i cerem sfintele ei rugăciuni și tot ajutorul. Când se roagă Maica Domnului pentru noi și pentru lume, toate darurile cerești vin peste noi. Și pace și bucurie și sănătate și pâine îndestulată și iubire între oameni și iertare de păcate. Avem necazuri? Să cerem ajutorul ei. Suntem păcătoși? Să cerem mijlocirea ei. Ne temem de Judecata Dreptului Judecător? Să rugăm pe Maica Domnului să ceară iertarea păcatelor noastre. Suntem biruiți de patimi? Să strigăm la Fecioara Maria, care ține pe Fiul lui Dumnezeu în brațe și, pocăindu-ne, să avem nădejdea mântuirii.

Se cuvine să lăudăm azi și pe blândul și dreptul Iosif. El a fost păzitorul Maicii Domnului, căci fiind ruda ei și rămânând văduv, preoții templului din Ierusalim i-au încredințat-o pe Fecioara Maria spre păzire și slujire. Iosif este slujitorul de taină al nașterii lui Hristos. El a păzit cinstea și fecioria Maicii Domnului. El a ținut-o în casa lui din Nazaret. El o însoțea mereu la templu și o lăsa să se roage neîncetat lui Dumnezeu. El vorbea cu Arhanghelul Gavriil prin vis și lua poruncă ce să facă în vreme de îndoială și de primejdie. El a aflat peștera din Betleem și a dus în ea pe Fecioara să nască pe Mântuitorul. El a dus pe Fecioara cu Pruncul în templu la 8 zile și la 40 de zile.

El a împlinit porunca lui Gavriil și a fugit noaptea cu Fecioara Maria și Pruncul în Egipt, de frica lui Irod. Tot el, după șapte ani de exil, la porunca îngerului, a adus pe Fecioara și Pruncul Iisus din Egipt în Nazaret. Să ne folosim de ascultarea dreptului Iosif, de smerenia lui, de blândețea și răbdarea lui, și să slujim și noi cu credință pe Dumnezeu și Biserica Lui. Amin.

Prof. Mihai-Ionuț Coană

(reflecție la Duminica după Nașterea Domnului,
a Sf. Iosif logodnicul, David prorocul și Iacov, ruda
Domnului, Sf. Ev. Matei 2, 13-23, 26 decembrie)

Sursă foto: doxologia.ro

Poezii pentru copii Caisa

Doi școlari, gustând odată al vacanței paradis,
La o margine de vie întâlniră un cais
Rămuros, la frunză des
Și de roadele-i cules...

Dar școlarii iscodindu-i fiecare ramură,
Au prins veste
Că mai este
Tocma-n vârf o frumusețe de caisă-lamură...

Neavând prăjină lungă,
S-o ajungă
Și văzând că nici chip nu e
Pân' la ea să mi se suie,
S-au legat cei băetani:
Rând pe rând, s-arunce-n vârful pomului, cu bolovani
Și acel de mână cărui va cădea caisa jos,
S-o mănânce sănătos.

Începură, aruncând
Bolovani, deci, pe rând,
Dar nemaivând răbdare, unul dete mai în pripă
Și zvârlind cu celălalt bolovanu-i într-o clipă
Ținta n-o putură pierde
Și-a căzut atunci caisa, cât colo, pe iarbă verde...

Și cei doi, la fel de lacomi și nesocotiți la fel,
Fiecare stând să creadă cum c-a doborât-o el,
Ca turbați se repeziră spre caisa de aramă
Ce căzuse lângă cramă,
Dar neizbutind niciunul s-o ajungă dintr-un salt
Fiecare, pe-ntrecute, punând piedici celuilalt,
Amândoi o vâlvătaie,
Se luară la bătaie:

Se smuciră, se trântiră, își văzură straiul rupt
Fiecare: când deasupra, când pe brânci, când dedesubt,
Până ce-amândoi voinicii s-au simțit sleiți de-odată
Și-au văzut că mai departe nu-e chip să se mai bată..
Când priviră spre caisa pentru care feții mei
Se bătuse ca doi zmei,
N-au găsit, pe câmpul luptei, decât sămburele ei
Și-nțelesesă că-n lupta ce le-a sfâșiat veșmântul,
Ei turtiseră caisa, mestecând-o cu pământul...

Martor, dintr-un vârf de nuc,
A grăit atunci un cuc:
— Cu un dram de-nțelepciune și cu dragoste de frate,
Din caisă fiecare s-alegea c-o jumătate,
Însă, proști și răi la suflet, cum sunt mulți de-ai lui Adam
După ce și-au rupt veșmântul, din caisă n-au un dram...

S-ar părea că cele spuse, nu sunt și pentru cei mari
Fiind vorba de-o caisă și de doi școlari hoinari
Însă, stând la chibzuială, cine poate să mă-nfrunte,
Că nu-mpart așa caise și-ai cu tâmpilele cărunte?

Sursa: Vasile Militaru, **Fabule**,
Ed. Lumină din Lumină, București, 2007